

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Σήμερα θέμα διηγήσωμεν ἐκτενέστερον διὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὡς καὶ διὰ τὸν  
Ἐαυτὸν μας, διὰ τὸν "Ἀνθρώπον".

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ μεστὸ σύμπαντα στέξ τρεῖς καταστάσεις του. Ὡς  
ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, αὐτάρκης ΘΕΟΣ, ὡς ἔκφρασις μέσα στὸν Ἐαυτὸν Του, δημιουργός, ὡς λόγος  
ΧΡΙΣΤΟΣ, καὶ μὲν κάποιον ἀπρόσωπον τρόπον, ὡς ΛΓΙΟΝ ΓΕΝΕΥΜΑ. Εἰς ΘΕΟΣ. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ  
μπορεῦμεν νὰ τὸ ὄνομάσωμεν ζῷη, ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΖΩΗ, φαινόμενο τοῦ ὅποιου εἶναι ἡ δημιουργία.  
"Οταν λέγω δημιουργία ἐννοῶ τὸ κάστετ μέσα στὸν κόσμον τῆς χωριστικότητος. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ  
ΕΙΝΑΙ, ΘΕΟΣ, μέσα του περιλείπει, πλήρεις, αὐτάρκεις μονάδες. Εἰς ἔκιντος τῶν ἀνθρώπων  
εἶναι καὶ μιᾶς Θεία Μονάς. Ὡς Θεία Μονάς πολὺ ὀλίγον ἔχομεν ὁμιλήσει, για τὴν Θείαν Μο-  
νάδα: Ἐαυτὸν μας, διδτὲ δὲν εἶναι καὶ εὔκολον μὲν λόγους ἀνθρωπίνους νὰ ἔκφρασωμεν τὸ  
ἀνέκφραστον, τὸ Θεῖον. Ὡς Θεία Μονάς δὲ ἐαυτὸς μας μέσα στὸ αἰώνιον παρὸν, στὴν αἰώνιο-  
τητα, ἔκει ποῦ δὲν ὑπέρχει ἔννοια χρόνου ἢ χώρου, εἶναι ἔνα μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΘΕΟΣ  
αὐτάρκης, μὲ δλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἐκτός τῆς Κυριότητος. "Ιως ἡ  
Κυριότης νὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ὅλου, νὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ὥκεανοῦ  
καὶ δχι τῶν ἀτόμων ποῦ ἀποτελοῦν τὸν ὥκεανον. Ὡς Θεία Μονάς δὲ Ἐαυτὸς μας, εἶναι καὶ  
ἡ Πανσοφία καὶ ἡ Παντοδυναμία καὶ ἡ Παναγαθότης.

Δεν εἶπα ἔχει, εἶπα ΕΙΝΑΙ προσέξετε τὴν διαφοράν. Προεκτείνεται ἡ Θεία Μο-  
νάς μέσα στὸν ἐαυτὸν τῆς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, διὰ τῆς "Ιδέας τοῦ Ἀνθρώπου. "Ἄλλαι θεῖαι  
Μονάδες ἔχουν διέλθει δι' ἄλλην ἵδεων, Ἀρχαγγελικῶν "Ιδεῶν. Ὁ "Ἀνθρωπὸς θεία Βουλήσει  
καὶ θίκεία Βουλήσει, ὡς Θεία Μονάς, προεκτείνεται διὰ τῆς "Ιδέας τοῦ Ἀνθρώπου.

"Ἄκριη εἶναι μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ; εἶναι ψυχή αὐτοεπίγνωσις, ΘΕΟΣ;

Τῷρα δημας εἶναι μιᾶς ἔκφρασις ΛΟΓΟΤΙΚΗ καὶ δημοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ  
ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ποῦ ὄνομάζομεν ΘΕΟΝ, ΛΟΓΟΝ, ΧΡΙΣΤΟΝ. Ὡς ψυχή πύτεπίγνωσις τὰ πάντα  
γνωρίζει. Εἶναι μέσα στὴν Θείαν καὶ πάλιν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα.

Τῷρα, θά προεκτείνη μίαν σκιάν μέσα στὸν τοποχρονικούς κόσμους, αὐτὸς ποῦ  
θά λέγωμε Μδνιμη Προσωπικότητα. Μιᾶς μορφῆς ἀντότητος, ἡ δηοῖα μέσαστὸν χρόνον καὶ τὸν  
χῶρον θά πάρῃ πολλά προσωπεῖα, θά γνωρίσῃ ὅλες τές μορφές τῆς ὑλῆς, τὴν παχυλήν ὑλήν,  
αἰθερικήν, ψυχικήν ὑλήν, μερφοποιῶντας ἔνα ἀνεξέργετο τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, ψυ-  
χικόν σῶμα, Νοητικήν ὑλήν, καὶ πάλιν μορφοποιῶντας ἔνα ἀνεξάρτητο τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ  
ῶς καὶ τοῦ Ψυχικοῦ σώματος, σῶμα τὸ λεγόμενο κατώτερο Νοητικό σῶμα, καὶ νὰ κραδαίνεται  
μέσα εἰς τὴν Νοητήν Οὐσίαν καὶ ὑπέρ οὐσίαν. "Ολα αὐτὰ τὰ σώματα κτίζονται, ἀπὸ τὴν ὑπέρ  
οὐσίαν, οὐσίαν, ὑπέρ ὑλήν καὶ ὑλήν ποῦ ὄνομάζομεν Νοῦ. Εάν ἔπιμείνω νὰ μή συγχύσωμεν  
τὸν Νοῦ, οὔτε ὡς τὸ ΛΓΙΟΝ ΓΕΝΕΥΜΑ, οὔτε ὡς τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. Εἶναι ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥ-  
ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἀπὸ τὸν Θεῖον "Ἐαυτὸν Του. Ὁ Νοῦς εἶναι θεῖος δχι Θεός. Εἶναι ὑπέρ οὐσία  
ὑπέρ ὑλῆ καὶ ἡ ὑλή, τὴν δηοῖαν αἱ θεῖες Μονάδες θά χειρισθῶν, ἡ ψυχή αὐτοεπίγνωσις  
θά κάμη χρῆσιν, διὰ νὰ ἔκφρασῃ τὸν ἀπόλυτον, ἀδριστὸν ἐαυτὸν τῆς, ὡς μίαν κεχωρισμένην  
τῷρα αὐτοεπίγνωσιν, καὶ ἔναι τὴν οθσία, ἀπὸ τὴν δηοῖαν θά κτισθῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ  
ἐαυτοῦ μας τὸ ὅποῖον θά ὄνομάσωμεν Μδνιμη προσωπικότητα, ὡς καὶ τὴν προσωπικότητά μας  
μέσα στὸν χῶρον καὶ τὸν χρόνον. Ταυτοχρόνως δὲ ἀνθρώπος, μέσα στὴν κατώτερους κόσμους,  
τὸν παχυλὸν ὑλικὸν, αἰθερικὸν, ψυχικὸν καὶ κατώτερων Νοητικῶν, ᔁχει δύο ὑποτάσσεις, τὸ  
κένερον ὁσδλευτὸν, αἰώνιον, τὸ ὅποῖον φαίνεται ὡς φθαρτὸν, ὡς τόσον, εἰς τὴν οὐσίαν  
εἶναι ἀφθαρτὸν, φαίνεται θητόν, ὡς τόσον εἰς τὴν οὐσίαν εἶναι ἀδίνατο. Τὸ μέρος ἐκεῖνο  
τοῦ κατωτάτου ἐαυτοῦ μας ποῦ ἔχομεν πετὲ ὡς Μδνιμη προσωπικότητα, τὸ φθαρτὸν τὸ ὅποῖον  
θά ἔνδυσθῇ τὴν ἀφθαρτίαν καὶ τὸ θητόν τὸ ὅποῖον θά ἔνδυσθῇ τὴν ἀθενασίαν. Ὡς τόσον αὐ-  
τὸς κένερον προεκτείνει τὸν ἐαυτὸν τοῦ μέσα στὸν χρόνον καὶ τὸν χῶρον, καὶ παῖρει  
ἔνα προσωπεῖον θά ἔλεγα πανομοιότευπο μὲ τὸν ἐαυτὸν τοῦ Μδνιμη προσωπικότητα. Τὸ προσω-  
πεῖον αὐτὸν, ἀπὸ καίρου εἰς καίρον εἶναι τὴν ἔνσάρκωσις του, εἶναι αὐτὸς ποῦ λέγομεν προσωπι-  
κότητα.

"Η προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐνδικοῦ ἀπὸ τὸν ἄλλων, διαφέρει τόσον πολὺ<sup>1</sup>  
καὶ ἄς μή διαφέρει τὸ παχυλὸν ὑλικὸν των σῶμα, οὔτε καὶ τὰ ψυχικά σώματα ἡ καὶ τὰ Νοη-  
τικά σώματα. Λύτι εἶναι σώματα, εἶναι τὸ μέσον ἔκφρασεως μέσα στὴν ἀνάλογους κόσμους  
τῆς Μονῆμου προσωπικότητος, ὡς καὶ τοῦ κατωτάτου ἐαυτοῦ μας, τῆς ἐκκατετε τὸ προσωπικότη-  
τος.

Τῷρα θά ἔρευνήσωμεν τὸν ἐαυτόν μας, καὶ χωνεύσιντας τὸν, γνωρίζομεν καὶ τὸ  
ΑΠΟΛΥΤΟΝ, διεκενείτε, ἀκριβῶς ὡς εἶναι καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. προσθέτε τὸν ἔντελον  
σεις. "Ιως .. θά εἶναι τὴν πρώτη φορά ποῦ θά ἀναφέρω

τώρα, κατετε, πού δέν το ἔχομεγ μάναφέρει προηγουμένων. "Έχουμε ἑρευνήσει μέσα στον 'Εαυτόν μας τον ἄνθρωπον, εἰς τὴν ἐνδικόσκησιν καὶ ἔχομεν βρεῖ ὅτι ὑπέρχει ἔνα μέρος τοῦ Ήοῦ, τὸ διόποτον ὀνομάζομεν ὑποσυνείδητο, ὑποσυνείδησιν, καὶ ὡς τόσον, αὐτῇ ἡ ὑποσυνείδησις ἔχει δλην τὴν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα. Τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΘΕΟΣ, ἔκφράζει τὸν 'Εαυτὸν Του μέσα εἰς τὸν "Ἄνθρωπον δημιουργικά. Εἴτε δὲ ἄνθρωπος προσωπικής, γνωρίζει ἡ δέν γνωρίζει, τὸ ἔργον μέσα στὸ παχυλόν του ὑλικόν σῶμα συντελεῖται.

"Ἐχετε ἀντιληφθεῖ τὸ μεγαλεῖον τοῦ μέρους ἔκεινου πού δύναμάζομεν ὑποευγένεια τοῦ μετεῖν ἄνθρωπον; Μέ εῆν ἴκανηται νὰ κτίζῃ τὸ παχυλόν ὑλικόν σῶμα καὶ τὰ ἄλλα σώματα; καὶ νά τε συντηρῇ, νά το μεγάλωνη, καὶ νά το δέδη ἰδίειτες ὑπερφυσικές, ὡς τοῦ νά μορφοποιῆ τὴν ὑλην μέσα εἰς τὸν ἔαυτὸν του ποὺ ὀνομάζομε, σπερματοζωάρια; νά τα ἔμποτες ἔχει δηλιαν τὴν ζωῆν, γιατὶ τὴν διαιώνισιν τῷ εἶδους; "Ωστε ἄς μή ὑποτιμοῦμε τὸ μέρος ἔκεινο τῆς ἔργασίας τοῦ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, μέσα στον ἄνθρωπον, πού ὀνομάζεται ὑποσυνείδητο. Τώρα, τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, εἶναι ἀπρόσωπο. Δέν εἶναι; Λύτρο τὸ ἀπρόσωπο, ΣΕΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑ, ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, μέ κάποιον ἀπρόσωπον τρόπον, μέσα εἰς τὰ σύμπαντα, δέν εἶναι αὐτὸς ποὺ θά λέγαμε, Κοσμική ὑποσυνείδηση, ὡς τόσον προτικόμενη μὲ τὴν Πανσοφία, Παντοδυναμία, καὶ Παναγαθότητα; Νά εἴπωμεν τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ; εἶναι ἡ θεῖα ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, μέσα εἰς τὰ σύμπαντα, ὡς θά λέγαμε, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟΝ, ὡς τόσον καὶ ὑπερσυνείδητο; γιατὶ ποιᾶ ἡ διαφορὰ ὑποσυνείδητου καὶ ὑπερσυνείδητου; Ἀφοῦ, ὑποσυνείδητως, τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, μέσα εἰς τὸν ὑλικόν μας, μέσα εἰς τὸν ὑλικόν μας σῶμα, ὑπερσυνείδητως, δηλαδή ἀπὸ μυριάδες σημεῖα, κέντρα, κτίζει; Τό σημεῖον μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι περιορισμένο α' ἔνα μικρόκοσμον ἡ ὑπερσυνείδησις. Θα τὸ ἑρευνήσωμεν αὐτὸς ἀργότερα, μὲ τὰ γυμνάσματα, τὰ οποῖα θά λικάμψων εἰς τὴν ἔνδοσυχησην. "Ωστε ἔχομεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν θεῖαν δημιουργικήν ἔργασίαν τοῦ ΛΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, τὴν δύοιαν γνωρίζομεν, ὡς τὸ μέρος, τὸ πάνσοφον, ἔκεινο μέρος, τοῦ ὑποσυνείδητου. Μέσα στὰ σύμπαντα ἔχω τὴν δηλιαν ἔκφρασιν, τὴν κοσμικήν ὑποσυνείδηση, ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Γι' αὐτὸς θεωροῦμε τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ὡς ἀπρόσωπον, ὡς τόσον μέσα σ' αὐτήν τὴν ὑποσυνείδηση, ἔδρεύνουν, θλαι, αἱ Ἀρχαγγελικαὶ τάξεις ἀπὸ τῆς Κυριάτητος, Μακαριότητος, τῶν Θρόνων, θλαι, αἱ Ἀρχαγγελικαὶ Τάξεις, μέσα σ' αὐτή τὴν Παγκόσμια ὑποσυνείδηση, ζοῦν, διδι τείναι ζητημα ζωῆς, ἔκφράζουν τὸν "ἔαυτὸν των, αἱ θεῖαι ἔκεινες Μονάδες πού ὑνομάζομεν Ἀρχιγγέλους, καὶ οἱ δύοιοι δέν δύντοποιούνται, μένουν μέσα εἰς τὴν ἀπρόσωπο, ἀπάλυτον, Κοσμικήν ὑποσυνείδηση.

Ἄκριβῶς, γι' αὐτὸς διαφέρουν οἱ Ἀρχαγγελοι, ἀπὸ τοὺς ἄνθρωπους. Ο ἄνθρωπος ὅμως τώρα, μπορεῖ, ὡς ψυχή αὐτοεπίγνωσις, σ' αὐτὸς ὑπερτερεῖ ἡ Ἱδέα ἄνθρωπος Ἀρχαγγελος, μέσα εἰς τὴν Λογοϊκήν ὑπερσυνείδηση, νά ἔκφράζῃ τὸν ἔαυτὸν του ὡς ψυχή αὐτοεπίγνωση.

Καὶ ἡ ψυχή αὐτοεπίγνωση, εἰς τὴν προέκτασίν της, εἶναι καθηρῶς Λογοϊκή, ἐτέρα ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, καὶ εἶναι αὐτή ἡ λογοϊκή, ὑπερσυνείδηση εἰς τὴν προέκτασίν της ὡς συνήθους συνείδησεως μεστὸν χρόνον καὶ τὸν Χῶρον πού δέδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ διεθνέα λέγαμε, φαινόμενο τῆς ζωῆς, μέσα σ' αὐτούς τοὺς ὄργαντας, τοὺς λογοϊκούς, θά δοῦμεν, νά γεννᾶται τὴν προέκτασίς τοῦ ἔαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως, ἡ δύοια εἶναι μέσα, εἰς τὴν Κοσμικήν ὑποσυνείδηση, μέχρι τῆς στιγμῆς πού θά δύντοποιηθῇ ὑπὸ τῆς Ηνίμου πρωσωπικότητος, καὶ θά εἶναι, ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ ὑπερσυνείδησις, θεῖα, ὡς τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ὑπερσυνείδησις, καὶ ὡς τόσον θά γνωρίζῃ δύτιδηποτε γνωρίζουν οἱ Ἀρχαγγελοι οἱ μη δύντοποιούντες.

Δέν θέλω νά φαντασθῆτε δτε ἡ κατάστασις μέσα εἰς τὰ σύμπαντα, πού λέγομεν, τοῦ ὑποσυνείδησιν, εἶναι μένα κατάστασις σὲ χαμηλή τερο βιθύρα ἀπὸ τές ἄλλες ἔκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἀφοῦ ἑρευνῶντας θά δοῦμεν δτε μέσα σ' αὐτήν τὴν ὑποσυνείδησιν, θλέπομεν τὴν θεῖαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν, καὶ Παναγαθότητα. Δέν εἶναι πολὺ εὔκολων νά ἀντιληφθῆτε, ὡς ἄνθρωποι, τώρα, οἱ δύοιοι ζῆτε, δι καθ' ἔντας σας ὡς πρωσωπικότητος μέσα εἰς τὸν κόσμον, τῆς χωριστικότητος, δέν εἶναι εὔκολον νά ἀντιληφθῆτε, τε εἶναι ἡ Κοσμική ὑποσυνείδησις, ὡς τόσον νά μή ἐκλαύετε τὴν Κοσμική αὐτήν ὑποσυνείδηση ὡς τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ἄλλα, τὴν ἔκφρασιν τοῦ ΛΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, γιατὶ τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ὁ χρηγός της ζωῆς, εἶναι ἡ ζωή καὶ τίποτε δέν μπορεῖ νά μπάρχη μέσα εἰς τὴν ζωή ἡς τριπλά- μενο τὸ δύοιο νο μη κατέχει. Μπορεῖτε νά ἑρευνήσετε τὸν πίνσοφον τρόπον πού ὑποσυνείδητα ἔργιζεται τὸ ΛΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, μέσα σ' ἔνα ἄνθρωπινον παχυλόν ὑλικές σῶμα, μέσα σ' ἔντας παχυλό ὑλικό σῶμα ἔνδις ζωῆς, μέδα εἰς τὸ δένδρο, τὸ φυτόν, τὸ δρυκτόν; Ἰσοφαλῶς χρειάζεται πολὺ μεγίλη πρωσπίνεια γιατὶ νά ἀντιληφθῆτε, τόσον, τὸ τε εἶναι τὸ πάνσοφο ὑπο- συνείδητο, ἔκφρασις τοῦ ΛΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, μέσα στὸ παχυλό σας ὑλικό σῶμα, καὶ ἀργότερα

τι είναι ή Κοσμική ύπωσυνείδησις, ύπερσυνείδησις, ταυτοχρήνως, Πλυνσιφά, Παναγαθύδης καὶ Παντοδυναμένη. Λύτρ, είναι ἐκφράσεις, χαρακτηριστικά τόσον τοῦ ΛΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τοῦ ΛΟΓΟΥ ΘΕΟΥ; ὡς καὶ τοῦ ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. 'Ως τόσον, τόσον τοῦ ΛΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ὡς ΛΟΓΟΣ καὶ τοῦ ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ, είναι ή ζωή. Τοῦ φαινόμενον τῆς ζωῆς, είναι ἔχορασις τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, ὑπὲρ τὴν μορφὴν τῆς συνείδησεως, τῆς αὐτοεπιγνώσεως, μέχρι τῆς τελειώσεως, καὶ ὑποσυνειδήσεως τοῦ ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, εἰς τὸ νάμον τῆς Πανασφάς, νά συντηρῇ καὶ νά διαιτήσῃ τές χωρφές, ἀφοῦ τές προσικόν μέ το φαινόμενον τῆς ζωῆς. 'Η ἀγιωτάτη 'Ορθόδοξος ἔκκλησία εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, τέ λέγει διέ τοῦ ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ;

"Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ 'Ἄγιον εἰς Κύριον τῆς ζωοποιῶν'.

#### ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

**Ἐρώτησις:** Βεβαίως δταν μιλοῦμε γιατί υποσυνείδητο καὶ υποσυνείδηση, αύτοῦ οὐδὲ τοῦ ἀντιλαμβανόμενα ἔμεται δτι εἶναι τέτοιο, ἀπὸ τῆς σκοπιάς ποὺ τοῦ βλέπουμε ὡς προσωρινή προσωπικότης φαντάζουμα. Γιατρί είναι ταυτοχρήνως δπως εἴπαμε καὶ υπερσυνείδητο, δηλ. τοῦ ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ ἐργάζομεν, ἐργάζεται υπερσυνείδητα ἀσφαλῶς, καὶ ἔμεται ἔκει ποὺ ἀκριβῶς γίνονται αὐτές οἱ λειτουργίες, γίνονται πανσφάς μέσα εἰς τὸ ὄλικον μας σῶμα τοῦ ἔχομεν ὡς υποσυνείδητο.

**Ἀπάντησις:** 'Ως τόσον ἔχομεν πεῖται δτι τοῦ ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ ἐργάζεται μέσα στο παχυλόν ὄλικόν σῶμα ἀπὸ το κέντρον κάθε ἀτόμου, κάθε κυττάρου. Δέν είναι υπερσυνειδήτως ποὺ ἐργάζεται; καὶ το δύνομάζουμε υποσυνείδητο.

**Συνέχεια ἐρωτήσεως:** Ναὶ δηλαδή το δύνομάζουμε υποσυνείδητο διότι το βλέπουμε ἔμεται ἀπὸ τῆς χαμηλοτέραν σκοπιάν τῆς προσωρινῆς προσωπικότητος.

**Ἀπάντησις:** 'Ορθῶς. Μέσα στὰ σύμπαντα τοῦ ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ, ἐργάζεται υποσυνειδήτως, ἀπὸ το κέντρον κάθε ζώσης μορφῆς, ὡς τόσον μέσα στὸν χῶρον καὶ τὸν χρύνον, ἐργάζεται υπέρ συνειδήτως.

Δι 'αύτοῦ ἔχω ἀναφέρει δτι υπερσυνείδητο καὶ υπερσυνείδητο δέν ἔχουν διαφορά.

**Ἐρώτησις:** Θα ἔθελα νά διαβιβάσω μίαν ἐρώτησιν ή δποῖα ἐτέθη ἀπὸ ἔνα μαθητήν εἰς τὸν κύκλον μας στήν 'Αμμόχωστον, μέ τὴν παράκλησιν δπως δοθῆ ἀπλῆ ἀπάντησις εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐξελίξεως των γιατί νά μπορέσουν νά το ἀντιληφθοῦν καὶ μέ όλγα εἰ δυνατόν λόγια. Ποῖοι είναι οἱ λόγοι καὶ οἱ αἰτίες οἱ ὅποτες ἐπιδροῦν ὥστε θ πραγματικός θεῖος έαυτός μας, δ δποῖος ὡς θεῖος είναι τέλειος δημιουργοῦν μίαν προέκτασιν αὐτοῦ τοῦ θείου 'Εαυτοῦ ποὺ είναι ἀτελῆς;

**Ἀπάντησις:** Νομίζω ἀπαντᾶ το μέθημα ἐν ἐκτάσει. Θα τα ἀπαντήσωμεν μέ λόγα λόγια. Ποτέ δ ἄνθρωπος δέν ἔπιασε νά είναι ή θεία Μονάς έαυτός του. 'Επομένως δέν πρόκειται ούτε γιατί πτῶσιν ούτε γιατί μια κατάστασιν ποὺ ίδια τῆς ἐλέγαμε ἀτέλη. Ιετάς ἔχομεν τὴν προέκτασίν του διὰ τῆς 'Ιδεας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς θείας αὐτῆς Κονάδος ὡς γυχῆς αὐτοεπιγνώσεως, ή δποῖα τώρα είναι σε δύο σημεῖα, εἰς το ἀπόλυτο, ἀλλά καὶ εἰς το σημεῖο νά προεκτείνη μέσα στο πεπερασμένο, μέσα στούς κόσμους τῆς χωριστικότητος καὶ μέσα στούς κόσμους τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου.

Προέκτείνει εἴπαμεν τὸν ἔτυπον της Μονιμή προσωπικότητα. Στο σημεῖο αύτοῦ, μπορεῖτε φυσικά νά δήτε το πεπερασμένο, αύτοῦ ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς ἀτέλεια καὶ πτῶσις, ἵνε τόσον ξέν είναι. Γιατρί αὐτή θά το δήτε μέσα σ' ἔνα παχυλό ὄλικό σῶμα μέσα στο δόποτον υποσυνειδήτως καὶ υπερσυνειδήτως ἐργάζεται καὶ κτίζει το ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ, θά δήτε αὐτό το μέρος τοῦ 'Εαυτοῦ ποὺ λέγεται δτι ἔχει υποστεῖ πτῶσιν νά τελειοῦται μέσα εἰς το ψυχικόν σῶμα καὶ το κιτώτερο Νοητικό σῶμα, γιατί νά ὀντοποιηθῇ δέαυτός μας ψυχή αὐτοεπιγνώσις. 'Επομένως αύτο ποὺ ὕνωμάζομεν ἀτέλεια ή πτῶσιν είναι μιατί ἀναγκαῖα κατάστασις γιατί νά δώσῃ εἰς τὴν ἐπιστροφήν μέσα εἰς τὸν 'Αρχίγγελον 'Ινθρωπον τῆς Μονίμου μας πωσωπικότητος, ἀλλα τά ἐφδια, δταν ἀφομοιωθῆ μέ τὸν 'Εαυτόν μας ψυχή αὐτοεπιγνώσις, νά τὸν δυντοποιῇ. Κίτι το δόποτον δέν ίδι χρηστὸν οἱ 'Αρχάγγελοι τῶν στοιχείων ή τῶν ἀλλων 'Ιδεῶν. 'Ωστε, δ ἄνθρωπος, θά μπορῇ νά ζῃ, μετά την θεώσειν του, τήν τελείωσίν του, ὡς ΛΟΓΟΣ καὶ ὡς ΛΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καὶ ὡς ΛΠΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ.

Οἱ 'Αρχάγγελοι; Θέζονταν μίνων 'Άγιον πνευματικό καὶ μέ την Μακαριδήτη τοῦ ΛΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Λόγου χάριν, ένας 'Αρχάγγελος τοῦ πυρός, τοῦ θύετος, τοῦ χώματος, εἰς ἐκ τῶν μυριεδῶν τοῦ γένους αὐτῶν τῶν 'Αρχαγγέλων, δταν θά ἀποσυρθῇ κίνητες, δέν θέ...../4

μπορῆ νῦν γνωρίζη, τις ἔκαμνε μέσα στᾶς ὑλικᾶς σῶματα τῶν ἀνθρώπων, μέσα στὸν χρυσὸν καὶ τὸν χῶρον Ἀγιοπνευματικῶς, διεῖτε ἡτο πάντωτε κτῖτα ἡπέτην κτισθόδηγησιν τοῦ ΛΓΙΟΥ ΠΠΕΥΜΑΤΟΣ, καὶ ἔκτιζε μὲν ἕνα δικό του τρόπον ποὺ δὲν τοῦ δίδει τὴν ὄντοτοποΐησιν, καὶ ἄς ζοῦσε μέσα εἰς τᾶς ἀνθρώπινα σῶματα τῶν ζώων, τῶν φυτῶν. "Ομως δὲ ἄνθρωπος ἡ Θεῖα Υονάς, Ψυχή Λύτοεπίγνωσις, στὴν προέκτασιν της, μὲ τὸ φαινόμενο ποῦ λέγομεν, δημιουργία ἐνδῆς ἀτελοῦς ἐαυτοῦ, δταν δὲ τελειωθῆ ἡ προέκτασις προσωπικήτης, Μόνιμη προσωπικήτης, θὲ δῶσῃ ἔκεντο τὸ ΛΟΓΟΙΚΟΝ φαινόμενο τῆς ΔΟΡΥΤΙΚΗΣ ὑπερσυνειδησίας. "Ο ἄνθρωπος καθε διαδρόμος θᾶς εἶναι ἔντος ΛΟΓΟΣ, κινέ μέσφαλῶς δὲ ΛΟΓΟΣ εἶναι ὑπεράνω Ἀρχαγγέλων.

Προσέξετε σ' αὐτῆν τὴν λεπτομέρειαν. "Οταν δὲ θεωρήθη ὁ ἄνθρωπος υἱός εἶναι τουλάχιστον μέσα, εἰς τοὺς κόσμους ποὺ θεὶς ἔκτηρος ἡ τοῦ φυλακτήρος τῆς ζωῆς, σὲ καλυτέρων θέσιν ἀπὸ ἕνα Ἀρχάγγελον, οἵτινδηποτε Ἀρχάγγελον.

Συνέχεια 'Ἐρωτήσεως: "Δισφαλῶς δὲ ἀδελήδης ποὺ ὑπέβαλε τὴν ἐρώτησιν ποὺ τὴν εἶχεν ὑπὸδειν του τὰς χιμηλίας ἐκδηλώσεις ἡ μῆλον τὴν μέναν πλευράν τῆς δυσερικῆς ἀντιθέσεως, κακίς, μῆσος, πάθος, ἔλεις καὶ πολλά ἄλλα ὅτεν μιλοῦσε δι' ἀτέλειαν στὴν προκειμένην περίπτωσιν, εἰς τοὺς χαμηλούς κόσμους. Ἀλκριβῶς ἐδῶ νομίζω πῶς πρέπει νέν τοῦ δώσωμεν δλίγον περισσότες ην ἐπειδήγησιν. Ἀνέφερε μέλιστα χαρακτηριστικῶς τὸ γεγονός δτε, τις χρειάζεται, πῶς μπορεῖ νά ἐκφρασθῇ ὡς ἀγάπη, σ' ἕνα θηρέουν δταν σκοτώνη συνεχῶς;

Ἀπάντησις: "Οταν δας ἀντιληφθῆ ὁ καλός μας ἀδελήδης, δτε, πρόδοσις θᾶς πῆ, δημιουργία μορφῶν καὶ διάλυσις μορφῶν, καὶ δταν ἀντιληφθῆ ὁ ἀδελήδης δτε μέσα σ' αὐτᾶς τὰ φαινόμενα τὰ τοποχρονικά, ποὺ εἶναι σκιτί, ποὺ διαδέχονται η μία τὴν ἄλλην, η μόνιμη π.ωσπικήτης καζνει πολύτιμα μαθήματα, θᾶς ἀντιληφθῆ δτε δέν ὑπάρχει τὸ ἀτελές παρά ὡς φανόμενο, πού δηγεῖται σὲ ἐμπειρίες πρᾶς ιην Τελειωτητα πρᾶς τὴν τελείωσιν.

Ἐρώτησις: "Ηθελα νά μᾶς κάμετε μέναν σύγκρισιν τοῦ ἄνθρωπου καὶ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ὡς ἐνσαρκωθέντος εἰς τὴν γῆν, δη.αδή ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ μὲ τὴν κάθιδον του εἰς τὴν Γῆν ἀσφαλῶς δέν θᾶς ἔτιχε τὴν ἀνάγκην νιά πάρη τὴν ἀπαντουμένην γνῶσιν τὴν δποῖσαν ἔρχεται δ Θεὸς ἄνθρωπος, δέν εἶναι ἔτσι;

Ἀπάντησις: "Ισοφλῶς.

Ἐρώτησις: Ιύτος ηθελα νά μᾶς τὸ ξεκαθαρίσετε. Ποέιν η διεφορή μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ὡς ἐνσαρκωθέντος εἰς τὴν Γῆν.

Ἀπάντησις: Μιλᾶς για τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ η για τὸν ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ;

Ἐρώτησις: Για τὸν ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Ἀπάντησις: "Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ητο η πληρεστάτη ἔκφρασις τοῦ Θεοῦ ΛΟΓΟΥ μέσα σὲ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, παχυλό ὑλικό, φυχικό καὶ Νοητικόν. Γιατές ητο καὶ οέλειος ἄνθρωπος. "Ομως, ποία η σχέσις τοῦ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ μὲ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ;

"Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, η ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΖΩῆς, μέσα στὰ σύμπαντα, δχι μέσα σ' ἕνα πλανήτη, ἐπίνω σ' ἕνα πλανήτη, δχι μέσα σ' ἕνα ήλιακό σύστημα, δχι σ' ἕνα Γιλαζία, δχι μέσα στὰ συτήματα τῶν Γιλαζιῶν, δχι μέσα σὲ ὅλα τὰ παχυλά ὑλικά, Ούροντα σῶματα ἀλλά κτί ἀκόμα στὰ σύμπαντα φυχινοητικά. "Ο ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι η ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΖΩῆς πέραν χρόνου καὶ χώρου. "Οταν δὲ Ἱησοῦς Χριστός ὡς προσωπικήτης Ἱησοῦς Χριστός, αἰσθανταν τὸν ἐαυτόν του, ἔνα, μὲ τὸν ΛΟΓΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, εἶπε. "Προτοῦ δρη καὶ βουνά εἶναι; "Ἐγώ εἶναι μέ.

"Ωτε δὲ Ἱησοῦς Χριστός ητο δ μόνος ἄνθρωπος διεῖτε αύτοῦ πού λέγομε προσωπικότητα Ἱησοῦς Χριστόν δέν ητο τὸ προϊόν προεκτίσεως μιᾶς ήπλης θείας Μονέδος, πού μέσον ἐνσαρκωθέσις θά ἔτελειώνετο, ἀλλά ητο μία πληρεστάτη ὄκτεινοβολία τοῦ Δογματικοῦ Φωτός μετά σύμπαντα. "Ωτε Δογματικό δ ἄνθρωπος, μπορεῖ νιά ἔκφραση τὸν ἐαυτόν του ὡς θεία Μονάς, ὡς ἔνας μικρός ΛΟΓΟΣ. Προσέξετε τὴν λεπτομέρειαν αύτην. "Ομως, αὶ σχέσεις μας μὲ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, εἶντι τοῦτο ζήτημα χαρακτηριστικός, δέν εἴμεθα προέκτασις Ἐκείνου, ὡς θεία Μονάς είμεθι δημιους ἀποτέλεσμα; "Τοῦ θείου, τῆς δικῆς του Γινοσφίας, ὡς ἔκφρασις φυχῆς αύτεπιγνώσεως. Τὸ φτιερόμενο τῆς πελειώσεως η τῆς ὄντοτοποίησεως η τῆς θεώσεως, τῆς χιμηλῆς πρωτωπικήτης, "Εαυτοῦ μας καὶ τῆς Ψυχῆς αύτεπιγνώσεως, εἶναι ἴδιαν του ἔργου, ἀλλά ημεῖς δέν είμεθι "Θεεῖνα. "Ο "Εαυτός μας ὡς ἔκφρασις, αύτεπιγνώσεις εἶναι Λογοϊκή εἴπιμε. "Ομως πρωτοῦ κατέληψεν ὡς θεία Μονάς εἰς ἔκπατος έξημην, εἴμεθα μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΖΩῆς, ὡς ΕΙΓΓΙ, καὶ ὁ Βαγκόνσιος Κοσμικός ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΛΟΓΟΣ, θά πῆ ἔκφρασις. ΛΟΓΟΙ, ὑπέρχουν πολλοί. Ἱργδτερα θά μιλήσωμεν πιο ἐκτεταμένα, τις σαν για τούς ἀρχαγγέλους οὓς καὶ για τοὺς Λόγους. Ο ἄνθρωπος ἔχει τὴν δυνατότητα, νᾶ φύση ὡς τὰ ὅρατα ἐνδεῖ ΛΟΓΟΥ.

Ἐρώτησις: Ἐρχόμενος δὲ Ἰησοῦς ἔριστος εἰς τὴν Γῆν ἐπῆρε τὴν ἵνατν πορείαν μὲν τὸν ἄνθρωπον. Δηλιδῆ, ἐπῆρε τὰ διέφορα σῶματα τὰ ὅποῦ πιέρνει δὲ ἄνθρωπος, δηλιδῆ, Νοητόν, Νοητικόν Ψυχικόν – Πικχυλόν ύλικός; ή ἡτιν μιαί ἀπ'εὐθείας ἀκτινοβολία χωρίς νᾶ μεσολαβήσουν αύτά ὅλα τὰ σῶματα;

Ἀπάντησις: "Οτι ἔχει γίνει μέσα στά σύμπαντα, μέσα στά σύνορα τοῦ ἄνθρωπου, αηλιδῆ, ὅλη ἡ Πανσωφία ἡ Λογογένη, ἡ ἡγιεινευματική, καὶ δὲ Θεῖος σκοπός, ἡτο γνωστές εἰς τὸν ΛΟΓΟΥ, ἥφου ἡτο δόλα μέσα του. Φυσικά εἰς τὴν καθόδον του δικαιωματικῶς πῆρε, δει τι χρειαζόταν διά γά κτιση ἔνα τέλειο ύλικό σῶμα, πικχυλόν, Ψυχικόν καὶ Νοητικόν, καὶ δοχεί μέσον τῶν δοκιμασιῶν νᾶ τελειώη Ψυχικά καὶ Νοητικά σῶματα.

"Οχι μόνον ἔνοιωθε τὰ σῶματα πού εἶχαν δημιουργήσει τὸ σῶμα, πικχυλόν ύλικόν Ψυχικόν καὶ Νοητικόν τοῦ Ἰησοῦ Σεριστοῦ, ἀλλά γνωρίζει τὸ κάθε τι μέσα σέ κάθε ἀνθρώπινο σῶμα πού ἔχησε ποτέ, ζεῦ καὶ θάζη στο δ. μέλλον. Διδτι δὲ Δῆγος ὡς ἔχει ἀναφερθῆ εἰς τὸ Εὔαγγέλιον εἶναι τὸ φῶς τοῦ φωτίζον τάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ὡς ἐπίσης καὶ δὲ ἀμνός τοῦ ΘΕΟΥ δὲ αἱρων τάς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου. "Οτι πρέξει δὲ ἄνθρωπος τὸ ἐπωμίζεται σέ πολύ μικρόν βαθμόν δὲ διοις πού τὸ ἔχει πρέξει καὶ σέ πολύ μηγαλύτερο βαθμό δὲ ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. Αὐτήν τὴν στιγμήν, ἡ ζωή μεστά σύμπαντα, ἡ αύτοεπίγνωσις ἡ ὑπερσυνείδητος μέσα στά σύμπαντα.

Ἐρώτησις: Ποῖος δὲ σκοπός τοῦ πειρασμοῦ τοῦ Κυρίου στο δρός ἀπό τὸν Σατανᾶν;

Ἀπάντησις: Οἱ κραδασμοί ἐνδεῖ Ψυχικοῦ σῶματος δημιουργοῦν τὸ φαινόμενο πού δύνομάζουμε πειρασμό. Κατῆλθε ὡς τέλειος ἄνθρωπος.

Πώς ἡτο δυνατό νᾶ ἐπωμισθῆ δὲ ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τῶν ἀνθρώπων τές ἀτέλειες, δέν λέγω ἀμαρτίες, μὲ ἄλλον τρόπον, παρά, νᾶ δεχθῆ κάθε ἐμπειρίαν, πού θά μποροῦσε νᾶ δεχθῆ κάθε κοινῆς ἄνθρωπος.

"Δκριβῶς αύτό δὲ ητο μιαί ἀντιγκαῖα κατάστασις, διά νᾶ ἐπωμισθῆ τές ἀτέλειες τῶν ἀνθρώπων.